

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 16Er/30/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214218233
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2014:2214218233.3

Uznesenie

Okresný súd Dunajská Streda v exekučnej veci oprávnenej: mal. Q. J., R.. X. K. XXXX, trvale bytom R. N. XXXXX/XX, D. D., t. č. bytom D. XXX, H. S., zastúpenej zákonnou zástupkyňou: J. H., matka, trvale bytom tamtiež, t.č. tamtiež, proti povinnému: L. J., R.. XX. S. XXXX, trvale bytom H. XXX/X, Š., zastúpenému: JUDr. Helena Buzgóová, advokátka, Dunajská Streda, o vymożenie 4.080 € a bežného výživného s prísl., o námietkach povinného proti exekúcii takto

rozhodol:

I. Námietkam povinného proti exekúcii vykonávanej JUDr. Ing. Štefanom Hrebíkom, súdnym exekútorom v Malackách, na základe vykonateľného rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14 C 30/2010-62 pod sp. zn. EX 199/2014 sa čiastočne vyhovuje a táto exekúcia sa podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku zastavuje v časti o vymożenie 80 € dlžného výživného mesačne za mesiace jún, júl, október, november a december 2010, január, február, marec, máj, jún, júl, august, september, október, november, december 2011 a január, február, marec, apríl, máj a jún 2012 (celkovo teda v časti o vymożenie 1.760 €).

II. Vo zvyšnej časti sa námietky povinného proti uvedenej exekúcii zamietajú.

odôvodnenie:

1. V prerokovanej veci súdny exekútor na základe návrhu oprávnenej (zastúpenej zákonnou zástupkyňou) a poverenia tunajšieho súdu vykonáva exekúciu na základe vykonateľného rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14 C 30/2010-62 na vymożenie dlžného výživného. Týmto rozsudkom bola schválená dohoda rodičov oprávnenej, ktorou sa povinný zaviazal platiť na oprávnenu výživné 80 € mesačne. Podľa tvrdení oprávnenej v návrhu na vykonanie exekúcie povinný výživné od mája 2010 vôbec nezaplatil a dlžné výživné tak ku dňu podania návrhu predstavovalo $51 \times 80 = 4.080$ €. Súdny exekútor okrem toho začal exekúciu na vymożenie bežného výživného počnúc mesiacom september 2014.

2. Proti tejto exekúcii vzniesol povinný včas námietky, v ktorých tvrdil, že výživné treba považovať za zaplatené, dokonca výrazne preplatené. Od júna 2010 do marca 2011 platil výživné na bankový účet matky, od marca 2011 ho na pokyn matky platil na účet staršej dcéry, keďže matkin bankový účet bol blokován exekúciou. Okrem toho poskytol matke oprávnenej v roku 2012 sumu 5.000 €, ktorá mala kryť výživné na dlhšie časové obdobie. V roku 2014 navyše uhradza všetky potreby oprávnenej.

3. Oprávnená vo vyjadrení k námietkam predniesla, že peniaze poukazované na účet staršej dcéry boli podporou rodiča pre ňu, nie výživným v zmysle rozsudku č. k. 14 C 30/2010-62. Výživné neplnil do rúk matky, ako bolo určené.

4. Vzhľadom na sporné skutkové otázky súd vo veci považoval za potrebné nariadiť pojednávanie (§ 251 ods. 4 O. s. p.), na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom povinného, matky oprávnenej, svedkyne K. J. a listinnými dôkazmi (výpismi z účtu povinného, rozsudkom č.k. 14 C 30/2010-62 a obsahom trestného

spisu tun. súdu 2 T 197/2014 proti povinnému ako obžalovanému za trestný čin zanedbania vyživovacej povinnosti a v ňom založeného vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-18/1-VYS-DS-2014) a zistil tento

skutkový stav:

5. a) Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14 C 30/2010-62 bola schválená dohoda matky a otca oprávnenej maloletej Q. J. (R.. C. W.. XXXX) o úprave styku a vyživovacej povinnosti k nej. V tejto dohode sa otec (povinný) zaviazal platiť na oprávnenú výživné v sume 80 € mesačne, vždy do 15. dňa mesiaca do rúk matky J. H. (C. J.); na druhú medzičasom plnoletú dcéru K. J. sa otec zaviazal platiť 120 € mesačne. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 10. mája 2010. Pri dohadovaní výšky výživného rodičia oprávnenej vychádzali z toho, že okrem týchto (relatívne nízkych) peňažných súm bude otec plniť určité materiálne potreby oprávnenej (školské potreby a pod.).

b) Otec (povinný) na základe uvedeného rozsudku zaplatil na bežný účet matky vedený v Tatra banke, a.s., č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX tieto sumy: 200 € dňa 15. júna 2010 s poznámkou „výživné“, 200 € dňa 2. augusta 2010 s var. symbolom 72010, 200 € dňa 25. októbra 2010, 200 € dňa 12. novembra 2010, 200 € dňa 15. decembra 2010 a 200 € dňa 14. januára 2011. Okrem uvedených platieb otec v tomto období (máj až januára 2011) zaslal ďalšie platby v celkovej výške 1.130 € na bežný účet dcéry K. J. vedený v Československej obchodnej banke, a.s., č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX. Okrem toho za dcéru K. J. v júni 2010 zaplatil letenku v sume 264 €.

c) Približne začiatkom roka 2011 sa matka oprávnenej dohodla s povinným na tom, že výživné na obe dcéry (teda aj oprávnenú) bude poukazovať na už uvedený účet dcéry K. J., pretože účet matky v Tatra banke, a.s., bol blokován exekúciami potom, čo v roku 2010 prišla o svoju spoločnosť a z podnikania jej zostali určité dlhy. Približne od septembra 2011 bola táto dohoda doplnená dohodou s dcérou K. o tom, že z prijatých peňazí nie je povinná matke nič vyplácať (teda ani 80 € mesačne, ktoré by inak pripadali na mladšiu dcéru - v tomto konaní oprávnenú), ale suma 80 € bude nahrádzať príspevok matky na nájomné na byt v D., v ktorom dcéra K. v tom čase bývala. Na základe tejto dohody povinný zaplatil na bežný účet dcéry K. J. vedený v ČSOB, a.s., č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX tieto sumy: 200 € dňa 4. marca 2011 s poznámkou „vyzivne 022011“, 200 € dňa 15. marca 2011 s poznámkou „vyzivne 032011“, 200 € dňa 17. mája 2011 s poznámkou „vyzivne“, 200 € dňa 10. júna 2011 s poznámkou „vyzivne“, 200 € dňa 18. júla 2011 s poznámkou „vyzivne 07“, 400 € dňa 20. septembra 2011 s poznámkou „vyzivne 08 a 09“, 200 € dňa 10. októbra 2011 s poznámkou „102011“, 200 € dňa 18. novembra 2011 s poznámkou „vyzivne 112011“, 200 € dňa 22. decembra 2011 s poznámkou „vyzivne 12“, 200 € dňa 16. februára 2012 s poznámkou „vyzivne 012012“, 200 € dňa 19. marca 2012 (s var. symbolom 32012), 200 € dňa 23. apríla 2012 (s var. symbolom 42012), 200 € dňa 7. mája 2012 s poznámkou „052012“ a 400 € dňa 5. júna 2012 s poznámkou „5062012“. Okrem toho povinný v uvedenom období poukázal na účet K. J. ďalších 70 €, ktorých účel nebol zrejmy, a zaplatil za ňu letenku v cene 112,64 €.

d) Od decembra 2012 povinný poukazoval na účet K. J. rôzne sumy (od 30 do 150 € mesačne), no bez jasne vyznačeného účelu. Dňa 22. mája 2013 okrem toho zaplatil za matku oprávnenej faktúru v sume 159,59 € za elektronické komunikačné služby; nebolo však jednoznačne zistené, či išlo o služby na mobilných telefónoch dcér (K. O. V. Q.), alebo samotnej matky oprávnenej.

e) Približne v máji 2012 povinný poskytol matke oprávnenej sumu 5.000 € na zariadenie nového bytu v Š.. Dohoda o tom, že by sa táto suma mala postupne započítavať na bežné výživné, preukázaná nebola.

6. Takto zistený skutkový stav vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti (§ 132 O. s. p.).

a) Skutkový záver v bode 5 písm. a) vyplýva z obsahu samotného rozsudku, ako aj z výpovede povinného, ktorý výslovne uviedol, že navrhol takúto sumu plus sa chcel podieľať na výdavkoch na vecné potreby oboch oprávnených (viď zápisnica o pojednávaní 18. decembra 2014, s. 5). Výhrady matky oprávnenej k týmto dôvodom sú vo výsledku (teda vo vzťahu k záverom, ktoré z tejto výpovede súd vyvodil) nepodstatné.

b) Skutkový záver v bode 5 písm. b) vyplýva z obsahov výpisov z účtu povinného za mesiace jún 2010, august 2010 a október 2010 až január 2011, na ktorých je zaznamenaný prevod sumy 200 € na účet, o

ktorom matka oprávnenej potvrdila, že je jej (cit. zápisnica o pojednávání, s. 3). Táto suma zodpovedá výživnému na obe dcéry určenému rozsudkom č. k. 14 C 30/2010-62 a je v nej obsiahnuté aj výživné 80 € mesačne pre oprávnenu mal. Q..

Tvrdenie otca, že všetky 200 € mesačné platby boli len výživným na dcéru Q. (oprávnenu, pozri zápisnicu o pojednávání 18. decembra 2014, s. 4), považoval súd za účelové. Nie je uveriteľné, že by otec takouto sumou prispieval na výživu maloletej dcéry len pár mesiacov potom, čo sa sám v dohode o úprave práv a povinností k oprávnenej zaviazal k plateniu výživného 80 €, teda že by túto sumu 2,5násobne zvýšil.

c) Skutkový záver v bode 5 písm. c) o existencii dohody povinného a matky oprávnenej o tom, že výživné bude poukazované na účet dcéry K., súd ustálil po zhodnotení viacerých nepriamych dôkazov (výpovede povinného, svedkyne K. J., výpisov z účtov, obsahu trestného spisu a výpovede matky oprávnenej) v ich vzájomnej súvislosti.

Predovšetkým, súd v predošlom bode odôvodnil, ako zistil, že povinný svoju vyživovaciu povinnosť plnil riadne v podstate po celý rok 2010, resp. až do januára 2011, a to na účet matky. Súd nezistil (a matka oprávnenej ani neuviedla) žiaden logický dôvod, prečo by mal povinný zrazu, od februára 2011, prestať s plnením svojej vyživovacej povinnosti, ktorú dovtedy (hoc aj s určitými výkyvmi) plnil. Dôležitým nepriamym dôkazom o tom, že povinný - otec na účet dcéry K. plnil výživné pre obe dcéry, je jednak suma (200 €, t.j. súčet výživného na obe deti), jednak viac-menej pravidelne sa opakujúca poznámka „výživné“, prípadne aspoň označenie mesiaca v poznámke alebo vo variabilnom symbole. Táto skutočnosť svedčí o tom, že povinný v tom čase svoje platby sám považoval za platby výživného, a to niekoľko rokov predtým, než mohol predpokladať, že sa proti nemu bude viesť exekúcia alebo dokonca trestné stíhanie. Podľa názoru súdu tak nemožno vychádzať z toho, že by takéto označovanie platieb bolo súčasťou širšieho účelového plánu povinného.

Proti tomu, že by malo ísť len o výživné na dcéru K. (ktorá v tomto konaní nie je oprávnená), svedčí podľa súdu to, že otec na uvedený účet K. poukazoval pravidelne aj iné sumy. Nie je zrejmé, prečo by ako „výživné“, ktoré bolo na K. určené sumou 120 €, označoval práve sumu 200 €, teda o 80 € vyššiu, keď týchto 80 € mohol K. kedykoľvek poslať osobitne, ako to robil aj s inými sumami. Suma 200 €, ktorú povinný označoval ako „výživné“, je naopak zhodná so sumou, ktorú mal platiť na výživnom na obe dcéry. Na strane matky oprávnenej v prospech existencie takejto dohody svedčí predovšetkým jej výpoveď, že jej účet bol v roku 2011 skutočne blokovaný kvôli exekúcii (zápisnica o pojednávání 18. decembra 2014, s. 3), pričom sama matka oprávnenej neuviedla, že by bola povinnému oznámila iný účet, na ktorý by výživné mal poukazovať. Súd však výpoveď matky povinnej ako celok považoval za menej dôveryhodnú než výpoveď otca, k čomu prispelo to, že si v niektorých častiach odporovala a v niektorých odporovala iným, dôveryhodnejším dôkazom. Predovšetkým, matka oprávnenej vo svojej výpovedi v trestnom konaní (zápisnica o výsluchu z 10. septembra 2014, s. 5, č.l. 24 vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-18/1-VYS-DS-2014) poprela, že by prevzala hotovosť 5.000 €, čo však potvrdila okrem iného aj svedkyňa K. J., ktorej výpoveď súd považuje za vierohodnú (k tomu pozri ďalej). Už z toho je zrejmé, že nemožno považovať za dôveryhodné ani tvrdenie matky oprávnenej, že až do septembra roku 2013 mala peniaze (ak by tomu tak bolo, v roku 2012 by od povinného neprijala sumu 5.000 € a v máji 2013 by ho nenechala zaplatiť 159,59 € za telekomunikačné služby), a tak sa nezaujímal o plnenie vyživovacej povinnosti zo strany povinného. Naopak, z výpovede povinného (a v podstate súhlasných poznámkach matky oprávnenej, pozri zápisnica o pojednávání z 18. decembra 2014, s. 4) vyplýva, že o výžive oprávnenej (mal. Q.) spolu obaja rodičia pravidelne komunikovali a že matka oprávnenej ho už začiatkom každého mesiaca SMS správami vyzývala na úhradu výživného, pretože (podľa svojich slov) „nemala z čoho živiť deti“. Navyše, dôveryhodnosti výpovede matky oprávnenej uberá aj to, že v návrhu na vykonanie exekúcie podanom 16. septembra 2014 výslovne uviedla, že povinný dlhuje na výživnom 4.080 €, t. j. 51 mesiacov po 80 €, čo znamená v podstate celé obdobie máj 2010 až august 2014 (taktiež vo výsluchu v trestnom konaní 10. septembra 2014 uviedla, že od povinného neobdržala žiadne peniaze ako výživné pre dcéry), a to napriek tomu, že minimálne výživné za 6 mesiacov roka 2010 bolo preukázateľne zaplatených na jej účet. Vysvetlenie, že matka oprávnenej nevedela presnú dlžnú sumu a žiadala len preukázanie týchto skutočností, je nedôveryhodné už len preto, že výsluch v trestnom konaní 10. septembra 2014 sa konal po výsluchu obvineného (povinného) 25. augusta 2014, pričom povinný pri ňom do vyšetrovacieho spisu založil kópie výpisov z účtov za rok 2010, z ktorých prevod peňazí na účet matky oprávnenej celkom zreteľne vyplýva. Výsluch matky 10. septembra 2014 (druhý v poradí, prvý sa konal 10. júna 2014) sa pritom konal práve v nadväznosti na túto obranu povinného, že výživné čiastočne zaplatil.

Zo všetkých týchto dôvodov súd považoval výpoveď matky oprávnenej ohľadne neexistencie dohody o tom, že povinný bude poukazovať sumu výživného pre obe dcéry (120+80), t.j. 200 € mesačne, na

účet dcéry K. J., za nedôveryhodnú a dospel k záveru, že takáto dohoda existovala, pričom jej dôvodom bola práve blokácia účtu matky oprávnenej v dôsledku exekúcie. Navyše, najneskôr od septembra 2011 existenciu takejto dohody potvrdila aj svedkyňa K. J., ktorá presne opísala aj dôvod, prečo matke z takto získaných peňazí nevyplácala sumu 80 € pripadajúcu na mal. Q. (tým, že si túto sumu ponechala K., odbremenila matku od toho, aby jej musela približne podobnú sumu prispievať na úhradu nájomného). Jednotlivé prevody na účet K. J. z účtu povinného vo výške 200 € mesačne sú potom preukázané výpismi z účtu povinného za mesiace marec 2011 až jún 2012. Rovnako sú preukázané aj ďalšie (nepravidelné) prevody na jej účet a platba za jej letenku.

d) Skutkové závery v bode 5 písm. d) vyplývajú z predložených výpisov z účtu povinného, z ktorých už od júla 2012 nemožno vysledovať žiadne pravidelné mesačné platby označené ako výživné alebo zodpovedajúce sume 200 € (ako výživnému na obe dcéry), v dôsledku čoho nemožno vychádzať z toho, že by platby poukazované dcéry K. po tomto období mali byť v súlade s dohodou s matkou oprávnenej platbami výživného aj na oprávnenú mal. Q.. Takýto záver je navyše v súlade aj s tvrdením povinného, že od mája 2012 sa na výživné mala postupne započítavať suma 5.000 € odovzdaná matke oprávnenej.

e) Skutkový záver o tom, že suma 5.000 € bola matke oprávnenej odovzdaná v máji 2012, považoval súd za dokázaný jednak z výpisu z účtu povinného, na ktorom je 4. mája 2012 zaznamenaný výber hotovosti 5.000 €, jednak z výpovede svedkyne K. J.. Výpoveď tejto svedkyne súd hodnotil ako dôveryhodnú, pretože je dcérou tak povinného, ako aj matky oprávnenej, v dôsledku čoho nemá podľa názoru súdu žiaden zjavný dôvod škodiť komukoľvek z nich (resp. nemá dôvod škodiť nikomu z nich viac než tomu druhému, čo v konečnom dôsledku potvrdili aj povinný a matka oprávnenej). Okrem toho ona sama vypovedala, že jej vzťah k rodičom je normálny, a navyše, obsah jej výpovede je čiastočne v neprospech oboch strán (potvrdila odovzdanie peňazí, no potvrdila aj to, že boli výslovne poskytnuté na zariadenie bytu), pričom možno predpokladať, že ak by jej výpoveď bola účelová, vyznievala by zreteľnejšie v prospech jednej alebo druhej strany.

Za týchto okolností súd hodnotil ako dôveryhodnú aj tú časť výpovede, v ktorej uviedla, že asi pred dvoma rokmi (pri sťahovaní z D. D. do Š.) jej otec (povinný) povedal, že matke daroval alebo požičal 5.000 €, ako aj tú časť jej výpovede, v ktorej v podstate vylúčila, že by jej bol povinný klamal preto, aby matku pred ňou očiernil. Taktiež podľa názoru dôveryhodnosti tejto výpovede pridáva skutočnosť, že pred dvoma rokmi povinný nemohol vedieť, že voči nemu bude vedené trestné stíhanie a exekúcia, a tak možno ťažko predpokladať, že by takéto vyjadrenie pred svedkyňou (dcérou) bolo súčasťou jeho širšej plánovanej fabulácie. Tieto skutočnosti sú potom už len umocnené logickou časovou sekvenciou, ktorú svedkyňa potvrdila, v zmysle ktorej bol byt v Š. holobytom a neskôr bol zariadený. To, samozrejme, neznamená, že bol zariadený výlučne z poskytnutých 5.000 €, teda rozhodne to nevylučuje, aby matka oprávnenej prispela na jeho zariadenie rovnakou, resp. aj podstatne vyššou sumou.

Na druhej strane svedkyňa nepotvrdila, že by existovala dohoda o postupnom zápočte takto poskytnutých prostriedkov na bežné výživné na obe dcéry. Vzhľadom na právnu nedovolenosť takejto dohody (pozri ďalej) však súd nepovažoval ani za potrebné ďalej dokazovať jej existenciu.

f) Súd okrem toho zamietol návrhy na dokazovanie dokladmi o vecných plneniach (nákupoch potrieb) pre oprávnenú zo strany povinného v roku 2014. Takéto dokazovanie je totiž - s ohľadom na nemožnosť započítania takýchto plnení na výživné, ako bude odôvodnené ďalej - zbytočné, keďže by pre výsledok konania nemalo žiadnu relevanciu.

Právne vec súd posúdil takto:

7. V zmysle § 50 ods. 1 Exekučného poriadku môže povinný v námietkach proti exekúcii namietať, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, alebo ak sú tu iné dôvody neprípustnosti exekúcie. Zo zisteného skutkového stavu je zjavné, že námietky povinného sú v tomto zmysle čiastočne opodstatnené.

8. Opodstatnená je predovšetkým námietka povinného, že výživné za obdobie jún, júl, október, november a december 2010 a január 2011 riadne splnil na bankovú účet matky oprávnenej (teda do jej rúk), čo matka oprávnenej na pojednávaní aj sama uznala. Riadne splnenie výživného má za následok zánik dlhu splnením v zmysle § 559 a nasl. Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho ho nemožno vymáhať exekúciou. Splnenie dlhu tak je dôvodom spôsobujúcim zánik vymáhaného nároku, to konkrétne za obdobie jún, august, október, november a december 2010 a január 2011.

9. Podľa názoru súdu však okrem toho došlo aj k splneniu výživného za mesiace február, marec, máj, jún, júl, august, september, október, november a december 2011, ako aj január, február, marec, apríl, máj a jún 2012.

Z ustanovenia § 110 Zákona o rodine (č. 36/2005 Z. z.) vyplýva, že na právne vzťahy ním neupravené sa použijú subsidiárne ustanovenia Občianskeho zákonníka. O spôsobe plnenia výživného ustanovuje Zákon o rodine v § 76 ods. 1 len toľko, že výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách zročných mesačne vopred. Ostatné otázky týkajúce sa plnenia výživného tak treba riešiť podľa všeobecných predpisov Občianskeho zákonníka. Formulácia „do rúk“ (alebo „k rukám“) matky pritom podľa judikatúry (porov. právne názory vyslovené v judikáte R 39/1996) neurčuje platobné miesto, v dôsledku čoho možno výživné plniť ktorýmkoľvek zo spôsobov riadneho plnenia dlhu. Možno ho preto plniť v hotovosti, poštovou poukážkou alebo na bankový účet. Podľa názoru súdu ale ani pri výživnom nie sú vylúčené iné, osobitné spôsoby plnenia upravené v Občianskom zákonníku, ako napríklad plnenie osobe oprávnenej prijať plnenie alebo majúcej potvrdenie veriteľa podľa § 562 Obč. zák.

Podľa názoru súdu nie je preto vylúčené ani také riešenie, že oprávnený (resp. rodič oprávneného ako osoba oprávnená na prijatie výživného) oznámi povinnému rodičovi určitý bankový účet tretej osoby, na ktorý má byť výživné platené. Vo všeobecnosti totiž žiaden právny predpis neukladá občanovi Slovenskej republiky mať zriadený bankový účet. Preto je akceptovateľné a v niektorých prípadoch dokonca opodstatnené pripustiť aj také riešenie, že veriteľ (resp. jeho zástupca) uloží dlžníkovi, aby dlh splnil na bankový účet inej osoby. Dlžník v takom prípade nie je podľa súdu povinný, ba ani oprávnený skúmať, či takto označený bankový účet patrí veriteľovi, resp. aké sú práva veriteľa k nemu. Je totiž vecou vzťahu medzi veriteľom a danou treťou osobou, či a ako táto osoba vydá prijaté plnenie veriteľovi a aké práva má veriteľ proti nej.

Tieto závery platia v plnom rozsahu aj pre výživné, ktoré je rovnakým dlhom (§ 559 Obč. zák.) ako akýkoľvek iný dlh. Preto ak rodič, do ktorého rúk sa má podľa rozsudku súdu platiť výživné, označí povinnému rodičovi určitý bankový účet, na ktorý má byť výživné poukazované, má plnenie povinného rodiča na tento účet účinky riadneho plnenia výživného do rúk oprávneného rodiča. Ide totiž v podstate o totožnú situáciu, ako keby povinný rodič splnil výživné v hotovosti do rúk oprávneného rodiča a tento by ich obratom uložil do banky na cudzí bankový účet. Zákon o rodine totiž nedáva povinnému rodičovi možnosť kontrolovať, ako a kam dáva oprávnený rodič prijaté peniaze z výživného, a už vôbec mu neumožňuje napríklad odoprieť plnenie výživného z dôvodu, že oprávnený rodič s ním bude nevhodne nakladať. Nenáležité nakladanie s výživným by mohlo byť dôvodom na zmenu rozhodnutia o výživnom, prípadne aj na inú úpravu rodičovských práv a povinností, nie je však bez ďalšieho dôvodom na odopieranie plnenia zo strany povinného rodiča. Za týchto okolností tak neexistuje právny dôvod, prečo by nemala byť právne akceptovateľná takmer totožná situácia len v obrátenom poradí, teda že oprávnený rodič najskôr určí určitý bankový účet (tretej osoby) a povinný rodič naň bude výživné posilať. Samozrejme, povinný rodič sa v takom prípade môže rozhodnúť platiť výživné inak (napríklad v hotovosti); ak však bude rešpektovať pokyn oprávneného rodiča, musí mať jeho plnenie na určený bankový účet účinky riadneho plnenia dlhu (výživného) v zmysle § 559 Občianskeho zákonníka.

10. V prerokovanej veci bolo dokázané [pozri bod 5 písm. c)], že takáto dohoda existovala medzi matkou oprávnenej a povinným, resp. aj s dcérou K. J.. Podľa nej mal povinný platiť výživné na obe deti na bankový účet dcéry K. okrem iného preto, že bankový účet matky, na ktorý otec výživné platil dovtedy, bol blokovaný v exekúcii. Takáto dohoda je právne prípustná, teda platná, a plnenie v súlade s ňou má účinky riadneho plnenia dlhu (výživného). Ak teda povinný výživné na mesiace február, marec, máj, jún, júl, august, september, október, november a december 2011, ako aj január, február, marec, apríl, máj a jún 2012 zaplatil podľa dohody s matkou oprávnenej na bankový účet dcéry K., malo toto jeho platenie účinky riadneho plnenia bežného výživného a jeho dlh za tieto mesiace zanikol v zmysle § 559 Obč. zák., čo spôsobilo zánik vymáhaného úroku za uvedené obdobie.

11. Na tom nič nemení okolnosť, že dcéra K. zrejme matke nevyplácala z prijatých 200 € sumu 80 € na oprávnenú (mal. Q.), ale si peniaze ponechávala. Tento vzťah je totiž časovo a vecne odlišný od vzťahu medzi oprávnenu mal. Q., resp. jej matkou, a povinným týkajúceho sa platenia výživného. Povinný svoju povinnosť platiť výživné riadne splnil okamihom poukázania sumy 200 € na bankový účet dcéry K., a následný vzťah matky a dcéry už na tieto účinky splnenia nemal vplyv. Ak matka ponechávala dcére aj sumu 80 €, ktorá mala patriť oprávnenej mal. Q., mohlo to predstavovať dôvod na zmenu rozhodnutia o výživnom, resp. na iné rozhodnutie súdu o rodičovských právach a povinnostiach. Kým takéto rozhodnutie nebolo vydané, nie sú tým dotknuté účinky splnenia dlhu na výživnom zo strany

povinného. Z rovnakých dôvodov nie je takýto postup ani rozporný so zákazom započítania nároku na výživné (§ 76 ods. 2 druhá veta Zákona o rodine), keďže nárok oprávnenej (resp. matky oprávnenej) voči K. J. na vydanie toho, čo bolo ako výživné zaplatené povinným na jej bankový účet, nie je nárokom z titulu výživného, ale iného dôvodu. Preto ak sa matka a dcéra dohodli, že dcéra nebude matke 80 € vyplácať, ale si ich ponechá ako náhradu za znížený príspevok matky na jej výživu, je takáto dohoda platná; ak by však aj bola neplatná, išlo by len o nárok oprávnenej (resp. jej matky) voči K. J. na vydanie toho, čo táto dostala ako výživné na maloletú Q., nemalo by to však vplyv na účinky splnenia dlhu (výživného) povinným.

12. Vzhľadom na dôvody uvedené v bodoch 8 až 11 súd vo výroku I námietskam v uvedených častiach vyhovel. Dôvody uplatnené v námietskach (zánik vymáhaného nároku v dôsledku splnenia, resp. v dôsledku zrušenia alebo zmeny exekučného titulu - rozhodnutia) sú zároveň aj dôvodmi zastavenia exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. f) resp. b) Exekučného poriadku, pričom v týchto prípadoch súd môže zastaviť exekúciu aj bez návrhu (porov. § 58 ods. 1 Ex. por.). Preto súd v záujme hospodárnosti konania (vydanie jedného rozhodnutia namiesto dvoch) súčasne s vyhovením námietskam využil aj citované ustanovenia § 57 ods. 1 písm. b) a f) a § 58 ods. 1 Ex. por. a rozhodol aj o zastavení exekúcie. Vzhľadom na to nebude podľa súdu potrebné opätovne rozhodovať o zastavení exekúcie podľa § 50 ods. 5 Ex. por., ktoré ustanovenie má uplatnenie v tých prípadoch, kedy dôvody námietok nie sú zároveň dôvodov na zastavenie exekúcie.

13. Vo zvyšnej časti však námietky povinného nie sú opodstatnené.

14. Pokiaľ ide o mesiace máj, august a september 2010, povinný nepredložil dôkaz o tom, že by výživné na účet matky oprávnenej (kam ho inak platil až do januára 2011) zaplatil. Pokiaľ povinný v tomto smere k svojmu plneniu pripočítaval aj tie sumy, ktoré platil pred májom 2010, treba poukázať na judikát R 47/1970, v zmysle ktorého započítanie takto platených súm nie je možné. Navyše takéto započítanie nie je možné aj preto, že povinný nepreukázal, že tieto sumy skutočne zaplatil, keďže predložil výpisy z účtu len za obdobie od mája 2010. Zvyšné sumy, ktoré povinný platil v tomto období (máj 2010 až január 2011) na bankový účet K. J. a ktoré si povinný v námietskach započítal do zaplateného výživného, nemožno považovať za platby výživného, keďže za toto obdobie nebola dokázaná dohoda, podľa ktorej by sa výživné malo účinne platiť na jej bankový účet.

15. To isté platí, aj pokiaľ ide o mesiac apríl 2011, za ktorý povinný nepreukázal zaplatenie sumy 80 € ani na účet matky oprávnenej, ani jednoznačne identifikovaného výživného na oprávnenú na bankový účet K. J.. Podľa názoru súdu pritom v takýchto prípadoch, kedy sa výživné platí na účet inej osoby než matky oprávnenej, možno za platbu výživného uznať len takú sumu, ktorá je ako taká výslovne označená, t. j. z ktorej jej príjemca môže usúdiť, že ide o platbu výživného patriaceho do rúk inej osoby. Preto nemožno ako platbu výživného uznať neidentifikované platby v sume 70 € na účet K. J.. Naopak, súd považoval výživné za zaplatené za celé obdobie január až jún 2012, pretože v mesiaci jún 2012 bolo ako výživné poukázaná suma 400 €, ktorá okrem krytia bežného výživného za jún nahradila aj chýbajúcu platbu výživného na obe dcéry (teda aj na oprávnenú) za mesiac marec 2012.

Na výživné nemožno započítať ani kúpu letenky pre K. J.. V zmysle už citovaného § 76 ods. 1 Zákona o rodine sa totiž výživné platí v peňažných sumách, čo vylučuje započítanie vecných plnení do sumy výživného, ktorá sa má platiť podľa rozhodnutia súdu o výživnom. Navyše, v tomto smere treba poukázať aj na to, že (relatívne nízka) suma výživného pre obe dcéry bola určená aj s ohľadom na to, že otec sa (podľa vlastných tvrdení) zaviazal popri takto určených sumách poskytovať obom deťom vecné plnenia, resp. tieto vecné plnenia hrať. Preto teraz nemôže chcieť tieto plnenia ešte raz započítať na takto určené výživné (porov. v tomto smere napr. podobnú situáciu riešenú v judikáte R 31/1962).

16. Pokiaľ ide o platbu 5.000 € matke oprávnenej, zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že táto suma jej nebola odovzdaná ako plnenie výživného, ale ako plnenie z iného titulu, ktorý sa však nepodarilo ustáliť (darovanie alebo pôžička), a jeho účelom malo byť financovanie zariadenia bytu oprávnenej a jej matky v Š.. Na tento účel bolo pritom aj použité a spotrebované, a to samotnou matkou oprávnenej. To podľa názoru súdu vylučuje možnosť kvalifikovať takéto plnenie ako výživné, keďže oprávneným z výživného nie je matka, ale samotné dieťa, ktoré matka len zastupuje. Akýkoľvek následný pokus započítať toto plnenie na výživné by však narážal aj na zákaz započítania pohľadávok na výživné na maloleté dieťa v zmysle § 76 ods. 2 druhej vety Zákona o rodine. V závislosti od titulu, akým povinný uvedenú sumu odovzdal matke oprávnenej, by totiž mohlo ísť buď o darovanie, a v takom prípade by

povinný ani nemal pohľadávku, s ktorou by chcel započítať, alebo o pôžičku, kedy by síce mohlo ísť išlo o pravé započítanie vzájomných pohľadávok, to je však výslovne vylúčené citovaným ustanovením. Vzhľadom na to nemožno výživné po júni 2012 považovať za uhradené touto jednorazovou sumou.

17. V týchto častiach tak súd námietky povinného zamietol. Pokiaľ povinný uvedie nové skutočnosti a navrhne nové dôkazy preukazujúce zaplatenie výživného aj za obdobia, ktoré v tomto uznesení neboli uznané za zaplatené, nebráni toto rozhodnutie tomu, aby ich súd posúdil v rámci nového rozhodovania o zastavení exekúcie podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku.

18. O trovách konania súd nerozhodoval, keďže si ich účastníci neuplatnili (§ 151 ods. 1 v spojení s § 251 ods. 4 O. s. p.).

Poučenie:

Proti výroku I tohto uznesenia je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od doručenia jeho rovnopisu písomne na podpísanom súde alebo ústne do zápisnice na ktoromkoľvek okresnom súde. V odvolaní treba popri označení súdu, ktorému je adresované, dátume a podpise odvolateľa uviesť tiež, v akom rozsahu sa toto uznesenie napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Proti výroku II tohto uznesenie nie je prípustné odvolanie.